

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 10.585 van 18 juni 2014
in de zaak A. 212.660/XIV-35.660**

In zake : XXXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Raf Jespers
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Broederminstraat 38
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding

Het cassatieberoep, ingesteld op 2 juni 2014, strekt tot de
nietigverklaring van het arrest nr. 123.013 van 24 april 2014 van de Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 6 juni 2014 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde
wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit
van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

Zoals ook in het bestreden arrest wordt opgemerkt, wordt in de
aanvankelijk bestreden beslissing verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet van
15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en
de verwijdering van vreemdelingen, (Vreemdelingenwet) en het feit dat verzoeksters legaal

verblijf in België is verstreken als zijnde de grondslag voor het bevel om het grondgebied te verlaten. Verder wordt in het bestreden arrest vastgesteld dat verzoekster erkent dat het daarbij volgens het interne recht om een gebonden bevoegdheid gaat. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hoefde in het licht van het voorgaande niet in te gaan op artikel 52, § 4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, (Vreemdelingenbesluit) dat op een discretionaire bevoegdheid betrekking heeft. Die door verzoekster aangevoerde schending kan de strekking van het bestreden arrest niet hebben beïnvloed. Ook de verwijzing naar 's Raads arrest nr. 226.065 van 15 januari 2014 is niet dienstig nu in casu het bevel immers niet is gesteund op artikel 52, § 4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit. De kritiek van verzoekster dat “gezien de discretionaire bevoegdheid van de Belgische Staat (...) een loutere verwijzing naar de wetsartikels niet (volstaat)” mist, gelet op het bovenstaande, eveneens feitelijke grondslag. Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht opmerkt, houdt artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, (EVRM) op zich geen volledige formele motiveringsplicht in en bewijst het feit dat er in de bijlage 20 niet expliciet wordt verwezen naar verzoeksters gezinssituatie dan ook geenszins dat er geen rekening zou zijn gehouden met haar gezinsleven en artikel 8 van het EVRM. Verzoekster voert aan dat het de plicht is van de overheid om een wettigheids-, noodzakelijkheids- en proportionaliteitstoets uit te voeren en dat het bestreden arrest faalt “door te stellen dat de schending van artikel 8 EVRM niet is aangetoond door hiervoor uitsluitend elementen in hoofde van verzoekster te weerhouden”. Verzoekster gaat er evenwel aan voorbij dat, wanneer zij zich voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beroept op een schending van die bepaling, zij ook dient aan te tonen op welke wijze zij die bepaling door de aanvankelijk bestreden beslissing geschonden acht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kon dan ook op wettige wijze besluiten dat verzoekster nalaat in concreto aannemelijk te maken dat de vermeende inmenging in haar gezinsleven als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd zodat een schending van artikel 8 van het EVRM niet is aangetoond. Het tweede middel is kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op achttien juni tweeduizend veertien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams